

HET ZEEBIOLOGISCHE MUSEUM VAN ENTROP, EEN SUCCES!

In de Haagse Courant van 16 december 1967 stond een foto van een glunder lachende man, wiens wijd gespreide armen de schelp omspannen van een reuzemossel, waarin een keur van exotische horentjes uitgestald lag. Met zijn kromme pijp in de mond zag hij er bepaald tevreden uit, deze directeur van het door hem zelf gestichte, en kort tevoren door niemand minder dan de wethouder van onderwijs der Residentie geopende, particuliere schelpenmuseum "In de Schulp", dat sinds een jaar gehuisvest was in een herenhuis uit de tijd van Eline Vere aan de Zuid-Hollandlaan in Den Haag. De foto is mij daarom bijgebleven, omdat zij mij herinnerde aan een mij dierbare reclameplaat uit mijn jeugd, voorstellende een vertrouwenwekkende zeeman van de Batavierlijn, die in dezelfde houding de zee tussen de Nederlandse en de Engelse kust omvatte. De gedachtenassociatie is niet gezocht, want ook Bob Entrop, om wie het hier gaat, is een man van de zee. Hem boeit alles wat in de zee leeft.

Acht jaar later weer een foto in de krant. Ditmaal in het "Vaderland" van 28 augustus 1975. Dezelfde fotogenieke attributen: reuzemossel, kromme pijp, man. Daarnaast een opname die intussen archiefwaarde heeft verkregen, want het erop afgebeelde pand waarin het

museum "In de Schulp" gehuisvest was, bestaat niet meer. Het is enkele jaren geleden gesloopt om plaats te maken voor een grote verkeersweg. De blik van de man is bezorgd, er kan geen glimlach af. Bepaald geen matroos van de Batavierlijn nu, doch met zijn grijzende ringbaard eerder Dorus Rijkers, terug van een afmattende maar niet geslaagde reddingspoging. Voor Entrop ging het om de redding van zijn museum.

Bob Entrop, alle leden der NMV kennen sinds lang zijn naam. Een bioloog met originele ideeën, een kenner van de marine fauna en een begenadigd verzamelaar. Hij bouwde een, wat omvang en kwaliteit der voorwerpen betreft, in Nederland ongeëvenaarde verzameling schelpen op. Het schelpenmuseum, waarvan hij sinds zijn jongenskiel had gedroomd, is ten slotte werkelijkheid geworden. Het kleine museum "In de Schulp" was er slechts een voorloper van. Voor Entrop brak het grote ogenblik eerst op 19 mei 1979 aan, toen op de Lelykade te Scheveningen zijn "Zeebiologisch Museum" de deuren voor het publiek opende. Het was de Commissaris der Koningin in hoogst eigen persoon die, aan het hoofd van de stoet der notabelen, de gebruikelijke rondgang door de tentoonstelling en de andere vertrekken maakte. Een wethouder vertegenwoordigde de Burgemeester, en een hoofdamtenaar de Minister van CRM. Wel een duidelijke aanwijzing, dat bestuurlijk Den Haag en Zuid-Holland in de toekomst van deze onderneming geloofden. Het ontbrak niet aan complimenten aan het adres van de stichter-directeur en zijn medewerkers. Deze vonden hun echo in de pers, de radio en op het televisiescherm. Bij het publiek viel het nieuwe museum direct in de smaak. Het eerste jaar van zijn bestaan boekte men liefst dertig duizend betalende bezoekers. In oktober was dit getal al tot 40.000 opgelopen.

Daar ik dit uit prive initiatief geboren wonder van management wel eens met eigen ogen aanschouwen wilde, belde ik op voor een afspraak en zat ik op een zaterdag in 1980 in de directeurskamer met het voornemen achter het geheim van het onmiskenbare succes te komen. Tegenover mij nu geen vermoeide Dorus Rijkers, maar de vitale zeeman van de Batavierlijn. Een rechtstreeks antwoord op mijn vraag over "het geheim" kreeg ik niet. Maar ik begreep al gauw, dat hier een gelukkige combinatie van eigenschappen in één man verenigd is. Entrop is niet het type van de zich van de wereld afsluitende onderzoeker. Als oud-onderwijsman is hij diep overtuigd van de gebiedende noodzaak van kennisoverdracht. Een idealist, zeer zeker, maar toch een die met beide benen op de begane grond staat. Een manager tevens, die het maximum haalt uit de hem ter beschikking staande geldelijke hulpmiddelen en die behendig het subtiële instrument van de publiciteit bespeelt. Een man met praktische ideeën, een vruchtbare verbeelding, een kunstzinnig gevoel en een benijdenswaardig tekentalent. Hamer, zaag, en schilderskwast hebben voor hem geen geheimen, evenmin als het fototoestel.

Al deze eigenschappen had de heer Entrop wel nodig toen hem eindelijk, na vele jaren van zorg voor de toekomst van zijn steeds groeiend levenswerk, van gemeentewege het huidige onderdak voor zijn museum werd aangeboden. Het was geen modern, functioneel gebouw, dat hem op de kade aan de haven van Scheveningen wachtte, doch een niet meer gebruikte afslag van platvis en garnalen, een grote loods die zelfs nog enige tijd als koeienstal dienst gedaan heeft. Ruim vijfhonderd vierkante meters vloerruimte stonden Entrop ter beschikking. Hij stroopte de mouwen op en wist zich de hulp te verzekeren van een schare vrijwilligers, onder wie geestdriftige leden van de Stichting Zeebiologisch Museum. Een jaar lang timmerden zij letterlijk en figuurlijk aan de weg. Men klopte links en rechts bij firma's aan om hulp of faciliteiten. De een leverde materiaal, de ander man-

kracht, een derde hielp met een geldelijke bijdrage. Weer andere firma's schonken vloerbedekking of lichtknoppen of verf of andere benodigdheden. Ook Shell had zich, zoals altijd wanneer het om schelpen gaat, niet onbetuigd gelaten. In het maandblad "Shell-Venster" van april 1979 verscheen een fraai geïllustreerd artikel over Entrop en zijn museum. Het Ministerie van CRM deed een royale geste, het nam de kosten van de rolluiken en de vele ladenkasten voor zijn rekening. En het onder het Ministerie van Waterstaat ressorterende marine laboratorium gaf de toezegging elke maand duizend liter zuiver zee-water te zullen leveren voor het aquarium.

Na het feestgedruis, de dagelijkse werkelijkheid: de zakelijke exploitatie. In de afgelopen jaren had het museum reeds, op grond van de publieke belangstelling, zijn bestaansrecht bewezen; het zou nu zijn levensvatbaarheid moeten tonen en het bewijs van zijn maatschappelijke en opvoedkundige functie moeten leveren. Welnu, de duizendtallen van bezoekers spreken een duidelijke taal. Ik was, beken ik, wel onder de indruk, toen ik na het gesprek in de directeurskamer, een rondgang door de expositieruimte maakte en daarna het zeewater-aquarium, het kleine laboratorium, de werkgroep ruimte en het lokaal voor de systematische verzameling bezocht. De tentoonstelling prikkelt het grote publiek tot meer weten en sommigen misschien zelfs tot onderzoek, en dat is juist wat de stichter voor ogen staat.

In een veertigtal vitrines is een verscheidenheid van onderwerpen aantrekkelijk uitgebeeld, zoals: evolutie, zeedieren in het verre verleden, Nederlandse schelpen, groei, vorm en kleur van schelpen, albinisme, giftige schelpen, misvormingen, kringloop in de zee, schelpen en de mens, postzegels en schelpafbeeldingen, enzovoort. In twee vitrines prijkt de elite der zeldzame soorten; daaronder liefst vijf verschillende soorten Pleurotomaria.

De systematische verzameling omvat, naar Entrop mededeelde, ruim 25.000 gedetermineerde soorten, en is in ladenkasten met totaal ruim 800 laden ondergebracht. Zij staat als studie- en vergelijkingsmateriaal ten dienste van serieuze verzamelaars. De vergaderruimte is, stelde ik met spijt vast, te klein voor ledenvergaderingen van de NMV, maar zou een ideale ruimte voor bijeenkomsten van werkgroepen kunnen vormen. Ik zag direct al perspectieven voor de Haagse werkgroep, die ter ziele is gegaan o.m. door gebrek aan vergadergelegenheid. Gegadigden, neemt contact op met de heer Entrop, tel. 070-502528!

In de hall, bij de ingang, is de schelpenshop "In de Schulp", waar 1200 gedetermineerde soorten te koop liggen. Alles puntgaaf, juweeltjes van kleur en vorm. De befaamde *Conus gloriamaris* ontbreekt er evenmin. Vijf exemplaren liefst, in prijs variërend van 350 tot 850 gulden per stuk. Achter de shop het schelpenmagazijn met massa's dozen vol materiaal van de beste kwaliteit, soort bij soort. Ik vroeg mij vol bewondering af, hoe het mogelijk is als privé-verzamelaar zoveel schoons bij elkaar te krijgen.

Wat is de toekomst van zo'n bijzonder museum? Hoe kan het, zonder tot een levenloos monument ter nagedachtenis van zijn energieke stichter te vervallen, veilig gesteld worden voor komende generaties?

Elke verzameling heeft een ziel. Als de ziel het toneel verlaat, sterft ook de verzameling, tenzij ..., ja, tenzij ... Hier de voorwaarden in te vullen is nu de belangrijkste taak van Entrop en zijn medewerkers. Zij moeten naar de magische formules zoeken, die het mogelijk moet maken dit unieke museum, met behoud van zijn huidige dynamiek, voor altijd te laten voortduren.

J.G.J. Kuiper